

המאור שבמורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

כל הזכויות שמורות

שבת כ"ה אייר התשפ"ו

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:08	20:00	י-ם
19:07	19:59	ת"א
19:10	20:01	חיפה
19:07	19:59	ב"ש

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מר"א עטר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

בקיץ תרכ"ה לאחר שנפטר רבה של חברון, הגאון רבי **משה פירדה** זצ"ל, הפצירו בני הקהילה בגאון רבי **אליהו מני** זצ"ל שיקבל עליו את הרבנות. רבי אליהו ששנא את הכבוד, השתמט מהם. בסוף אותו קיץ **פרצה מגיפה** בחברון. הבריאים נמלטו, והרב מני טיפל במתים ובחולים. את המתים הביא לקבורה ואת החולים בעד בלי כל חשש. כשנסתיימה המגיפה, הפצירו בו כולם להנהיגם, והסכים לעשות זאת **ללא תואר רב**. אך **לבסוף נכנע** וקיבל עליו את עול הרבנות, אך התנה שלא יקבל כל טובת הנאה, והיה חותם: "משרת עיר הקודש חברון לשם יהוד קודשא בריך הוא".

בדרכך למעלה, זכור את אלה שהיו איתך למטה, כי בדרכך למטה תצטרך אותם שוב...

גאוונה בלי סיבה קבוצת שוורים חרשה בשדה. והנה עלתה מהביצה **צפרדע ירוקה**. עמדה הצפרדע ואמרה: "בוקר טוב, אם רוצים אתם עצה טובה, דעו לכם, כי אין חכמה כמוני בביצה. אם מישוהו מכם חולה או חלש, תרופה יש בידי לכל המחלות. כל פצע או מכה ארפא ברגע אחד" שמע השור ואמר: "אם כן רבה חכמתך, אולי תרפאי קודם את **עצמך**... כה רזה וחלושה את..." שמעה הצפרדע ושבה אל הביצה בבושה ובכלימה... לעיתים קרובות. הגאוונה היא בלי סיבה. ואם לכבוד אי מי צפה. תמצא אותו אך בושה וחרפה...

כשאתה נותן מכספך לעני, אם לשם צדקה או לשם גמילות-חסדים, **תן לו** בסבר פנים יפות ובדברים מעודדים. אל תהא "נושך" או אגב נתינה בדברים כסכין בלבבו, אלא תן לו **בעין יפה**...

לע"נ רחל ורשאלבו בת קלרה ואליהו

פי כמה פעם בא למרן הרב **עובדיה יוסף** זצ"ל נדיב מחול וביקש להזמין להכנסת ס"ח בחול. ענהו מרן שליט"א, האמן לי **איני יודע כמה אחית**, (עד מאה וחמישים שנה). אנה הניחני להמשיך בכתיבת חיבורי ולהדפיס את כל אשר עימי בכתובים, שהוא פי כמה ממה שנדפס כבר. **והדברים מדברים בעד עצמם**. "ימים על ימי מלך תוסיף".

אני אולי לא הכי חזק, ואני עלול ליפול לפעמים, אבל אני תמיד קם שוב, וזה מספיק.

בכח הביטחון – להמשיך שפע לכל העולם

רבנו יונה כתב ממצוות השבת אבדה נלמד, שאם אנו חייבים להחזיר שור או שה שנאבד, ודאי שאנו חייבים **להחזיר אדם שנאבד**. ויש שני מיני אבדות באדם, אבדת גופו – שהוא עלול להיזק או לטעות בדרך, ויש אבדת נפשו – שהוא טועה ואינו יודע דרך ה'. ועל שני הדברים הללו אנו **חייבים להיות** מוכנים להציל.

סקודה לפהשיטה

המלך היה איש עצוב. אבל בלילות מילאה הדאגה את לבו. **לא יהיה לי יורש!** אף אחד לא הצליח לתת למלך עצה שתניח את דעתו. בלילה חלם המלך חלום מפעים. הסבא, המלך הזקן, התגלה אליו בחלום, עודד את רוחו ונתן לו את עצתו. המלך קם כאיש חדש, הוא חיך גם בלבו ומיהר להוציא הודעה לכל תושבי המדינה. כולם כבר ידעו שהמלך עומד לבחור את יורש העצר שלו. הם רק רצו לדעת איך. **המלך יחלק לכולם עציצים וזרעים** הכריזו הכרוז. 'על כל ילד לזרוע את הזרעים שיקבל מהמלך להשקות את העציץ, לדשן את האדמה ולטפח את הפרחים שיצמחו. חזרו בעוד חצי שנה, והמלך יבחר את יורש העצר לפי העציץ שבידו'. נרגשים, עברו הילדים אחד אחד לפני המלך, קיבלו את העציץ, תשוקה מילאה את לבו של כל אחד מהם להיות מלך. ילדי הממלכה עסוקים בעציצים, הם דישנו והשקו, הוסיפו מינרלים, והחליפו אדמה, טיפחו ועשו כל מה שרק יכלו כדי לגרום לעציץ שלהם לפרוח. לא היה דבר חשוב מזה. חצי שנה חלפה. ושוב מילאו ההמונים את הכיכר. הילדים החזיקו בידיהם עציצים מרהיבים, היו בהם פרחים ממינים שונים, סוגלים אדומים וצהובים, ריחניים גבוהים ויפים, המלך עלה לבמה שהוצבה במרכז הכיכר. פניו של המלך הביעו השתוממות אל מול שלל הצבעים. 'לא יאומן! לא יאומן!' שמע אחד היועצים את המלך לוחש לעצמו.

והשב שהמלך מתרגש. אחד אחד עברו הילדים לפני המלך, קדו קידה והציגו את העציץ הפורח שבידם. המלך בחן את הפרחים ושילה אותם לדרכם אחד אחרי השני. הוא לא התרגש גם כשאחד העציצים גידל פרחים בצורה של כתר. הוא נשאר אדיש. האחרון שבילדים הזמן לעלות אל הבמה. **הוא עמד מבוש ובידו עציץ מלא באדמה** לחה אך ריק מפרחים. 'מה קרה? בני', שאל המלך בהתעניינות, 'מדוע לא גידלת פרחים?' 'עשיתי כל מה שאמרת אדוני המלך!', 'האמן לי, השקתי במים, הוסיפתי חומרי דשן ומינרלים. אבל לא גדל כלום! סליחה אדוני המלך!'. 'אתה תהיה יורש העצר!' הכריז המלך והזיכר אותו בחוס. הקהל היה מופתע, והמלך הסביר: 'לפני כחצי שנה חילקתי לכולם זרעים מבושלים. זרעים שאינם יכולים להצמיח דבר. והנה הפלא ופלא העציצים של כולכם פורחים. אלו אינם הפרחים שלי. כולם לקחו זרעים אחרים ושתלו בעציצים. אבל העציץ של הילד הזה, הוא העציץ האמיתי היחיד. איש האמת הוא יהיה מלכם לעתיד'. 'יחי המלך ויורש העצר!'

כשאתה מדבר אמת **אתה מלך**. כשאתה מדבר אמת מעיד שאיך מוכן להיות בשקר. שאיך מוכן לתת לו מקום בעולם או בלבך. והאמת היא נצחית. וחץ מזה. לעולם אל תנסה להתהדר במשהו רק בשביל השני. **אל תנסה לתחרות בפרחים של השני**. טפח את העציץ שלך. השקה אותו. נסה להוציא ממנו את המיטב שאתה יכול. כי אם תכניס בו פרחים של משהו אחר זה יהיה חסר ערך. (העורך)

פעם ביקר בביתו של הגאון רבי נתן צבי פינקל זצ"ל
בחור משיבה אחרת. על פניו של הבחור הייתה נסוכה כל העת
ארשת **מתוחה ורצינית** מאוד. רבי נתן צבי העיר לו על כך
פעמים אחדות, אך הלה לא יכול היה לשנות את הרגלו.
הבחור עשה את דרכו מליטא לפולניה, ותחלה,
מדובר היה, שנכדו של רבי נתן צבי יסע עם הבחור ויחד ינסו
לעבור את הגבול. אך לבסוף **ביטל** רבי נתן צבי את התוכנית.
חשש שנכדו יתלוה לבחור שהוא איננו בטוח בזכויותיו
בגלל מצב **רוחו העצוב**...

**זכרו שולחנות השבת שלך נחרטים עמוק בלב
ילדיך, השכל ונצל זאת.**

הגאון רבי יוסף עדס זצוק"ל תורת חסד עולם של גמילות חסדים היה הגאון
רבי יוסף עדס זצוק"ל. כל רגע שהיה אפשר בו לגמול חסד- היה נחטף על ידו
כעסק רוחני.
סיפר אחד מתלמידי ישיבת "פורת יוסף" הירושלמית, כי רבו- רבי יוסף עדס,
סייע לו לגמור שידוך. לשם כך הוא נסע מחוץ לעיר, שוחח עם הצד של הכלה
והביא את השידוך לסיומו המבורך, ובוה לא הסתים תפקידו: כשהגיע הזמן
לקנות דירה- ניצב הרב עדס לימינו.
בדק אתו את **הדירות**, בהן את **כוני האוויר**, את מספר המדרגות, את איכות
הבניה- כאילו עברו היא, הדירה. והימים- ימים שבין פסח לעצרת! הימים
הגדולים, בהם מתכונן כל יהודי לקבלת התורה! הרב עדס זצוק"ל היה תלמיד
חכם גדול, סדר יומו היה עמוס לעיפה: ב2:00 לפנות בוקר התחיל ב"תיקון
חצות", התפלל "ותיקין" בכותל המערבי, אחר כך עסק במסירת שיעורים,
בקבלת קהל. בלמוד עם **בעלי בתים** ובלימוד עצמי.

איך קמצן שותה קפה שחור?
לוקח מים חמים ושם **משקפי**
שמש...

שיכור אחד יושב במסעדה,
מפעם לפעם הוא נרדם ונוחר
בקולי קולות .
מלצר צעיר שואל את רב
המלצרים: "מדוע אתה לא מעיף
אותו החוצה?"
רב המלצרים משיב: "להעיף
אותו? תגיד לי, אתה נורמלי? בכל
פעם כשאני מעיר אותו **הוא**
משלם שוב את
החשבון"...

בואו והצטרפו
לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

מה נואלו אותם
אנשים שאינם לומדים
דרכי הנהגה מהאדם
הראשון
שאף ע"פ שאישתו **הביאה**
עליו את המוות סלח ומחל
לה, ואז הראה לו ה' ית'
אות של חיבה והלבישו

סוד האושר
והסיפוק נימצאים
בליבו של האדם
(הרמב"ם)

הדאגה למחר סיפור יפה מהנהגת **הגרי"ז מבריסק**, בשלהי
שנת תרצ"ט נקלע לעיר ווארשה, והתחילו להפציץ מן האויר, והלחם
היה מצרך יקר מכל הון, אחד מחשובי הקהילה כשנודע לו שמרן הרב
מבריסק שוהה בווארשה, שלח לו מדי יום מנת לחם,
ומרן הרב מבריסק היה נוהר לגמור האוכל באותו יום **ולא להשאיר**
למחר לבל יכשל בחשש של "מה אוכל מחר", ויהיה בכלל קטני אמנה
המבורא בגמרא. רק ביום ח' תשרי ת"ש הסכימה דעתו להשאיר מן
הלחם **מעט למחר**, בכדי לקיים מצוות אכילה בתשיעי.
למחרת בבוקר שלח לו אותו אחד מנת הלחם, בהוסיפו של מעשה הכין
עוד תבשיל של דגים, אבל איתרע מזלו ונפלו לתוכו רסיסי פצצה
ואינם ראויים לאכילה, **ולכן נאלץ** להביא רק מעט לחם שאפתה
אשתו ברגע האחרון. פנה מרן הגרי"ז לבנו רבי יוסף דוב ואמר לו –
מכאן שהיה עלינו לבטוח בה' גם בנוגע לאכילה בתשיעי, ולא להותיר
מן הלחם מאומה, שהרי יתכן אילו לא הותרנו **לא היו נופלים** מרסיסי
הפצצה למאכל.

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים"
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

משולחן גבוה

מעלת השלום – ונתתי שלום בְּאֶרֶץ (ויקרא כו, ו).
מעלת השלום גדולה עד מאוד, וכמו שאמרו חז"ל "לא מעא קב"ה כלי מחזיק
ברכה לישראל אלא השלום". עוד אמרו חז"ל "גדול שלום שניתן לאוהבי תורה,
שנאמר 'שְׁלום רַב לְאַהֲבֵי תוֹרָתְךָ'. גדול השלום שניתן ללומדי תורה, שנאמר 'כָּל
בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה' וְרַב שְׁלום בְּנֵיךָ'.
לומדי התורה ואוהביה זוכים לכלי המחזיק ברכה – השלום, ובו הם יכולים להניח
את כל שכר התורה והמצוות. וזהו שאמרה תורה: "אִם בָּחַקְתִּי תִלְכּוּ", וזהו התורה,
'אֵת מִצְוֹתֵי תִשְׁמְרוּ', אלו המצוות, ויהיה מגיע לכם שכר עליהם – היכן תשימו
אותו? צריך כלי קיבול להכיל את כל השכר הטוב: על כך אומרת התורה: 'וְנָתַתִּי
שְׁלום בְּאֶרֶץ' והוא יחזיק את הברכה.
לעיתים יש צורך לקנות את השלום! אוהו, כמה שווה לקנות אותו! לא עלינו, אבא
נפטר והילדים מתחילים להתנוכח על הירושה, ה' ירחם. כל אחד סובר שמגיע לו
יותר. לא מוזן לוותר. חלק נכבד מהירושה עובר לעורכי הדין, הרבה יותר מהסכום
שעליו נלחמו... ולא זו בלבד אלא שהאהבה והאחוזה בין האחים נעלמת כלא היתה.
יהודי אחד סיפר לי שקרוב לחמישים שנה הוא לא מדבר עם אחיו: ילדיו לא מכירים
את ילדי אחיו: והכל בגלל שנדמה לו שאחיו לקח נתח גדול יותר ממנו מהירושה
שהותיר אביהם. כמה כדאי היה לאחים הללו לקנות את השלום ולוותר מעט זה
לזה. יותר ירושה, פחות ירושה – הכל עובר, ולא כדאי להקריב בעבור זה את כל חי
המשפחה ולחיות בכעס וברוגז כל החיים!
חז"ל אף מוסיפים ואומרים "גדול השלום שדרי עליונים צריכין שלום, שנאמר 'עֲשֵׂה
שְׁלום בְּמִרוֹמָיו'. והרי דברים קל וחומר: ומה אם במקום שאין איבה ושנאה צריכין
שלום, קל וחומר למקום שיש בו כל המידות הללו". ישנם ילדים שבחיי חיותו של
אביהם מתחילים לנהל את קרב הירושה. זה מבקש מהאב שיחתום לו שהוא מעביר
לו נכס פלוני, ואח אחר מבקש גם הוא בקשה דומה. כל אחד מסביר לאבא מדוע
הוא דאג לו יותר ובשל כך מגיע לו הנכס. אם האבא מנסה לסרב הוא עלול להיתקל
בחרם: 'אני לא בא אליך יותר! אתה לא תראה יותר את הנכדים שלך!'
שומו שמים! עד כדי כך! ישנם אבות זקנים שנשארים בודדים, מסכנים, צמאים ליחס
מילדיהם, ולא מקבלים אותו מהם בגלל שאין שלום במשפחה! נורא נוראות!

השנאה מצד
החילוניים
כלפי שוחרי
התורה,
בתקופה
האחרונה,
מקורה בתנועת
התשובה
שמטילה אימה
עליהם מחשש
שמא גם הם
יתפסו בה...

שום אדם עוד לא
חיסר במעלתו
בגלל המלח
סליחה בבקשה
ותודה

הגנב – גונב בלילה,
ואינו גונב ביום- ביום
הוא מפחד

הגזלן – גוזל
בלילה, אבל רק מן
היחיד, ולא מין
הרבים, מפני
שמהרבים הוא מפחד.

השקרן – ואילו
משקר ביום ומשקר
בלילה,
הן ליחיד והן לרבים.

מנכ"ל חברה גדולה התקשר לעובד הביתה, וזכה להחישתו של ילד: "הלו?" "אבא
בבית?". "כן", ענה הקול הקטן. "אני יכול לדבר איתו?" הילד לחש "לא". שאל המנכ"ל
"אמא שלך נמצאת?" "כן". "אפשר שוב ענה לו הקול הקטן, "לא". בתקווה שיש משהו
שם שאצלו יוכל להשאיר הודעה, שאל המנכ"ל, "יש אולי עוד משהו שם?"
"כן", ענה הילד, "שוטר". בעודו תוהה מה שוטר עושה בבית העובד שלו, שאל המנכ"ל,
"אני יכול לדבר עם השוטר?" "לא, הוא עסוק", לחש הילד. "עסוק במה?" "בלדבר עם
אבא, אמא ומכבי האש", המנכ"ל שמע רעש שנשמע לו כרעש של מסוק. שאל המנכ"ל:
"מה זה הרעש הזה?" "הליקופטר" ענה הילד בלחש. "מה קורה שם?" שאל המנכ"ל, ועתה
כבר היה מודאג מאד. בלחישת מלאה ביראת כבוד, ענה הילד: "צוות החילוץ עכשיו נחת
עם הליקופטר". לחוץ ומודאג, ויותר ממעט מתוסכל, שאל המנכ"ל, "אבל מה הם
מחפשים?" עדיין בלחישתו, ענה לו הקול הצעיר, המצחק לו בשקט: "**אותו**".

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון
בן טיפחה, שמחה בת לילי, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, יחיא בן לוליה, נעימה בת עזיזה, כרמלה בת שנינה,
סעדיה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יואל בן מלכה, חסיד מנשה בן רחמה, רפאל ואלברט בני
קלרה, חכם יחזקאל בן חנה פתיאל, הרב אלעזר בן שמחה, הרב יוסף אברגיל, יחזקאל ושמאל בני שמחה, הרב
יעקב יוסף בן מרגלית, מרים בת זוהרה, אליעזר בן רבינו, שלום בן אורה מורי, ישראל בן שמחה סגן, שמואל בן
רבקה, אסתר בת שרה, רחל שכל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמני הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה,
דוד בן איהו, יעקב בן שרה ברסקה, **מרן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**